

Един от модните плажове през лятото е бил посетен от един източен княз в тъмна кожа. Във хотела лето слъзът го обградили с голямо внимание, старасйки се да угодят и на най-малките му желания.

Сватбата му се състояла само от един секретар, който му служел и за преводач.

Четири келнери се надпреварвали да услужават, когато князът седнал да обядва. Изведнъж един от келнерите забелязал, че малкото източно приборче за жбичистки, което било на масата е празно. Той веднага го напълнил. Князът казал: "Някога секретаря си на своя неразбираем език. Какво желае Негово Височество?" попитал веднага келнерът секретаря. Той казал: "Отговорил секретарят, че 'изял' вече две от тия жбичици, но не му се харесват!"

Албанците сж най-примитивния народ в Европа. Само 5 часа път дъли страната им от Италия, но

изял им в всичко отношение приличат на сръбско-сърбски народи. А кустомите и традициите им не сж се променили от 14-ия век насам.

Една млада машинописка в Чикаго Мисъ Патриция Машър е заспадала преди 33 месеца и още не се е събудила. Лъкарските грижи, положени за нея, струват вече повече от 75,000 франка, но резултатът от тях, до днес е... отварянето на единия ѝ клепач. Надяват се, обаче, че тя ще се събуди след един месец.

Очевидно, това е случай от летаргичен енцефалит — известни сж още случаи на една млада англичанка, мисъ Дорисъ Хинтонъ, която е спала цяла година и на Самуелъ Чилтонъ, съвременник на Карл II, който заспаднал една вечер през август и се събудил на другата година през януарий, въпреки усилията на тогавашните лъкари, които направили всичко възможно да го събудят с помощта на амониак и кърфици.

В провинцията Гондаль, в Индия, обичай е, когато махараджата празнува петдесетгодишнината от царуването си, да раздаде на бедните толкова злато, колкото той самия тежи.

Тая церемония е предстоеща; махараджата ще стапи на едното блюдо на тегилката, а на другото ще натрупат толкова златни монети колкото той тежи.

Нека пожелаем на щастливият гондальски гражданин по-тежичък владетел.

На я-голфиният мост на свѣта ше бже той, който сега се строи и ше свърже Санъ-Франциско с Оакландъ, в Калифорния.

Този мост ше струва около 300 милиона франка и ше се довърши през 1937 г. Той ше бже дълъг повече от 12 километра и широк 18 метра.

Рекорда за най-бързо преминаване на Атлантическия океан принадлежи на италианския параходъ Рексъ — четири дена, тринадесет часа и петдесет и осем минути.

А ето едно съобщение от преди тридесет години: Ноември, 1904. — Смѣлният автомобилъ Фуринъ, съ кола Олдемобилъ, е предприел обиколка из Европа. Първият ден е изминал разстоянието между Парижъ и Шартръ и е пристигнал в Шартръ в отлично състояние.

Съществува свѣтовна лига за радионични изучавания, която брои 250,000 привърженици в цял свят. Тая лига има за целъ да изучи едновременно по всички точки на земната феномените, отнасящи се до безжичния телеграфъ.

По настоящем изучаванията сж насочени към влиянието на слънчевият петна върху предаването и, косвено, към влиянието на луната, която, впрочем, само отразява слънчевата свѣтина.

Отбелязани сж вече много интересни наблюдения.

Докторъ Лауренсъ, от университета в Чикаго, е направил, изглежда едно сензационно откритие. Сполучил е да превърне обикновената готварска сол въ солъ с радиоеманици "гама" съ мощност 5,500,000 волта, когато радиума използван въ болницата дава радиации "гама" само 2,500,000 волта. Тая нова "солъ радиумъ" е безвредна и, ако се върва на Physical Review, това откритие ше бже от много голяма важност относно лѣкуването на рака.

Пропорционално сж колосалния ръст и сила на слона, той е най-малко полезно домашно животно.

Магии и фокуси

Магьосникътъ поиска малка чугунена чиния и спиртна лампа, запали лампата и туря чинията на нея.

Като призовава духовете, магьосникътъ отпушва, безъ публиката да забележи, единия край на пръчицата, която е приготве на предварително по следния начин: специална пръчица — тънка тръбичка дълга 25-30 см. се напълва с две разбити яйца и се запуща съ масло.

Когато чинията се нагорещи, маслото се стопява, съдържанието на пръчицата се излива на чинията и... единъ омлетъ "падналъ отъ небето" разпръсва приятна миризма.

Колкото се отнася до пръчицата, той трѣбва да има подобна на нея, която да се покаже на публиката и после бързо да се смѣни, или пъкъ да се постъпи така, че да не я разглеждатъ отблизу.

Нашите забави

Окачете на тавана единъ тънък канапъ, на долния край на който е вързана халка, на 75 м. височина отъ земята.

Дайте тогава на другаря си, следъ като му превържете предварително едното око, бастунъ съ дръжка подъ правъ ъгълъ и го накарайте да надене халката.

Неуспѣхътъ му, почти винаги сигурно, ше разсѣе цялото събрание.

Попитайте нѣкого отъ другаритѣ си, дали може да се качи на столъ и да скочи на земята. Той ше ви отговори, че е смѣшно да му даватъ такъвъ въпросъ.

Но накарайте го да "се качи на столъ и помолете да го скочи, като гледа земята презъ голѣмитѣ стѣкла на бинокль — ше видите, че той се колебае да скочи, а ако се реши, ше видите колко несръчно ше го направи. Колкото повече бинокльтъ отдалява предметитѣ, толкова по-забавенъ бива опитътъ.

ОТКРАДНАТИЯТЪ СЛАДКИШЪ

Милица седѣше на чина до стената и треперѣше отъ възбуждение. Четѣше се домашното упражнение: "Живота въ нашето семейство" и трѣбваше още само три ученички да прочетатъ, та да дойде и нейниятъ редъ. Въ началото на часа та бѣше спокойна, струваше ѝ се, че този редъ нищо не може да наруши. Но изведнѣжъ съгледа, какъ Наталия се навежда подъ чина и започна да иде голѣмия сладкишъ съ вишни, който Иованка бѣше донесла за закуска и бѣ показала на цялия класъ преди да дойде госпожата. Наталия седѣше задъ голѣмата Рада и така можеше незабелязано да се наведе и изяде Иованкиния сладкишъ, който стоеше точно помежду нейнитѣ и Иованкинитѣ книги. Полека го измъкна и на три залѣка го преглѣтна, макаръ, че бѣше много голѣмъ. Милица никога не бѣше виждала да се гѣта такива голѣми залѣци. Другитѣ деца въ това време слушаха, а госпожата гледаше въ неопредѣлена точка надъ тѣхнитѣ глави. Милица, цяла разтревожена, започна да размишлява, дали веднага да каже на госпожата, че е видѣла, или малко да почака, докато се прочете упражнението. И макаръ, че нѣщо я караше първа да съобщи страшната случка, боеше се да не би следъ това да настане преголѣмо смущение и да прекъсне четенето на упражнението, а тя желаше часъ по-скоро да прочете своето. Затова съ трепетъ очакваше кога ше дойде нейниятъ редъ, молейки се на Бога Иованка да не забележи въ това време, че ѝ нѣма сладкиша и да съобщи сама на госпожата за кражбата.

За щастие упражнението не бѣха дълги и децата ги четѣха бързо. Зора, която седѣше отъ лѣвата страна на Иованка, на единъ дѣхъ, като да се срамуваше отъ своята изповѣдъ, прочете нѣколко реда написани едро на още неподшита тетрадка:

"Нашиятъ животъ е обикновенъ. Имамъ двама братъ и две сестри по-малки отъ менъ и още баща и майка. Татко работи на гарата, а мама е на работа при г-жа Стана. Въ нашето семейство животътъ по-нѣкога е хубавъ, когато речеръ дойдатъ татко и мама. Тогава мама нѣщо готви и разправя на татко, какво е разговаряла съ г-жа Стана. А по-нѣкога мама, когато е много уморена и сърдита,

набие малкия ми братъ, или се скара съ татко, та не е нито хубаво, нито весело у дома. Но азъ обичамъ живота въ нѣто семейство".

Децата слушаха съ глави обвърнати къмъ нея. Но все пакъ се виждаше, че нейниятъ разказъ много ае ги интересуваше. Сигурно мнозина отъ тѣхъ живѣха по сѣщиятъ начинъ. И щомъ тя изговори последната дума, забравиха за нея и започнаха да адигатъ ржце, надявайки се, че госпожата ше наруши реда и ше почне да изпитва отъ други чинове.

Но т каза строго:

— Долу ржцетѣ, дойде редътъ на Иованка.

Всички деца се обвърнаха къмъ закрѣглената и румена Иованка, отъ чиито очи, усмивка, ржка, цялото ѝ сѣщество сияеше доволство. Гледаха я любопитно макаръ, че отъ две години вече седѣха съ нея въ сѣщия класъ, каточели непринадлежеше на тѣхното училище, нито на тѣхната раса; сякашъ чувствуваха, че богаташитѣ сж особенъ видъ свѣтъ.

Иованка се изпъчи, вдигна високо съ дебеличкиятъ си ржце своята тетрадка и съ удоволствие започна да чете:

"Ние живѣемъ чудесно. Моятъ татко е най-богатиятъ въ нашата улица. Той има автомобилъ. Моятъ родители иматъ само менъ та ме гледатъ, затова ми е драго, че нѣмамъ нѣкой братъ или сестра. Тогава азъ не бихъ могла да имамъ толкова много нови играчки и рокли, щѣхъ да ги сподѣля съ своитѣ братъ и сестра.

Въ нашитѣ стаи е много хубаво. Най-хубавъ е паркетътъ, защото въ него човѣкъ може да се оглежда. И фотойлитъ въ татковата стая сж хубави: като се седне въ тѣхъ, отскочи се нагоре. Въ бюфетъ на трапезарията имаме много сребро, защото всички наши подноси, и блюдки, и лъжички сж отъ сребро.

Мама винаги казва, че не ѝ е тежко да работи, само ѝ е мъчно когато трѣбва да измисли отъ какво да ни сготви ястие, а нѣма пари. Нѣкой пътъ я молимъ да ни меси сладкиши, дм ни сготви ястие отъ месо, но на нея никога не ѝ стигатъ за това паритѣ.

Четѣше така Наталия съ нейния слабичекъ гласъ, а децата слушаха съ широко отворени просълзени очи. Изведнѣжъ въ класа се чу силно хълцане. Когато

Знаете ли?

(Продължение отъ 1 стр.)

Франция и Италия и се сръщали съ Гарибалди. Въ сѣщата година избухнало Критското възстание, и Петко войвода съставилъ чета отъ 150-200 души, названа Гарибалдиева, която отселъ отъ Тракия въ Критъ, гдето се билъ подъ началството на водача на възстанието Коронеосъ противъ турцитѣ.

* Презъ 1868 год. възстанието било потушено и Петко войвода заминава за Атина, кжде то изпосѣбралъ македонци и тракийци и наелъ корабъ да ги изкара въ южна Тракия. Силна буря изхвърлила кораба на островъ Митилинъ, владѣенъ отъ турцитѣ. На кораба се свършила всичката храна. Гладътъ заставилъ Петко войвода да облече формата на турски паша, а единъ отъ другаритѣ му се облѣкълъ като турски войникъ. Най-напредъ се сръщналъ съ доставчика на храната, който го смѣтналъ за ревизоръ и доложилъ на гарнизония началникъ. Последниятъ се явилъ при "ревизора" въ парадна униформа. Петко войвода направилъ прегледъ на гарнизона, направилъ нѣколко забележки

— Вървашъ ли тоя рибаръ, който разправя, че е уловилъ единъ шаранъ съ чадъръ?

— Хайде де, кжде се е видѣло шаранъ съ чадъръ!

Платете си абонамента!

Наталия спомена за сладкиши, Иованка потърси съ ржка своя сладкишъ и, като видѣ че го нѣма, заплака съ гласъ. Чудно бѣ да се гледа нейното закрѣглено румено лице обляно въ сълзи. Като че ли нѣкаква голѣма кукла се бѣше разплакала и сълзитѣ ѝ като че бликаха отъ нѣкакъвъ изкуственъ резервуаръ, толкова бѣха необикновено голѣми и капѣха отъ носа, отъ брадата, отъ прѣститѣ, съ които си търкаше очитѣ.

— Откраднали сж ми сладкиша, — прекъсна ти четенето на Наталия. — Бѣше ми подъ чина въ началото на часа, а сега го нѣма.

Децата обикновено обичаха такова сѣбития, но сега отъ всички страни се чуваха гласове:

— Нека да го нѣма! Какво арещишъ! Не прекъсвай Наталия! Но тя продължаваше да плаче съ гласъ, госпожата не се стърпѣ да не запита:

— Кой ѝ е взелъ сладкиша? Нека веднага се обади! — Кой изяде Иованкиния сладка? — повтори строго госпожата, но на децата се стори, че тази строгостъ на нейния гласъ се отнася до Иованка, а не до този, който ѝ е изялъ сладкиша.

Момиченцата се обръщаха, вди- гаха рамене, завираха се подъ чиновѣтъ. Милица съ нѣкакъвъ неопредѣленъ страхъ погледна къмъ Наталия; нейнитѣ бледи и прозрачни бузи бѣха сега покрити съ румени петна. Тя стоеше права, неподвижна и безъ да разбира всичко онова, което ставаше около нея, а после падна на чина и захълца ситно като пребито, изгладнѣло куче. Госпожата я погледна уплашено и трѣгна къмъ нея; Иованка престана да плаче, цялиятъ класъ усѣти неопредѣлена боязнь и болка, но въ този моментъ се вдигна Милица и рече:

— Госпожо, азъ ѝ изядохъ сладкиша. Искахъ само да се пошегувамъ. Моля ви, простете ми! Като казваше това тя покри лицето си съ ржце и усѣти, какъ госпожата сложи нѣжно ржка върху косата ѝ и ѝ едва чу презъ бученето на ушитѣ си и веселото шушукане въ класа думитѣ на госпожата:

— Не знаехъ, че си такова добро момиченце, Милице.

Прев. Ив. Бояджиевъ

и даже наказалъ нѣколко войници. Той заповѣдалъ на началника на гарнизона да се отнесе храна и вода на кораба. На сутринта кораба заминалъ, изпратенъ съ шесть топовни гърмежи.

* Каймакамиятъ на гр. Фереписалъ на 30 юли 1872 год. следното писмо:

"До горския самоуправенъ владетелъ Киркооглу Петко. Писмо-

то Ви, което бѣхте пратили до мене, азъ го бѣхъ изпратилъ на по-високото ми начальство, съ молба отъ моя страна да Ви се уважи. И тая ваша молба се уважи съгласно искането Ви, и на основание телеграфическата заповѣдъ отъ днешната да Ви известявамъ, че Вашитѣ родници и приятели сж свободни всички отъ одичския затворъ. При това изпращамъ моя вѣренъ приятелъ Хасанъ бей, който ше донесе моитѣ добри пожелания къмъ Васъ.

Мустафа"

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО "ХЕ МУ СЪ" А. Д. — ССФИА
ул. СОЛУНЪ, 55. ПОЩ. ЧЕКОВА СМѢТКА 607. ТЕЛЕФОНЪ 22-94

НАЙ-ХУБАВИТЪ КНИГИ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

- Неродена мома отъ Ранъ Босилекъ — наградената като най-хубава 60
- Незнаенъ юнакъ отъ Ранъ Босилекъ — хубава, като първата 50
- Жива вода отъ Ранъ Босилекъ — хубава като първитѣ две 50
- Янъ-Бубиянъ — романъ отъ Елинъ Пелинъ 50
- Пролѣтно хоро — отъ И. Стубелъ 30
- У бабини отъ Ст. Цанкова Стоянова 30
- Крачунъ и Малчо — две книги отъ Димитъръ Подвързачевъ по лв. 30
- Крокодилъ Крокодиловъ, Подвързачевъ 30
- Отборъ юнаци отъ К. Константиновъ 30
- Приказки за тебе отъ К. Константиновъ 30
- Синчецъ, стихосбирка, Ранъ Босилекъ 40
- Сладкодумна баба, Елинъ Пелинъ 12
- Стасъ и Нели, скитането на едно момче и едно момиче изъ Африканскитѣ пустини и гори отъ Сенкевичъ, 2 части по лв. 45
- Легенди за Христа, отъ Селма Лагерльовъ 40
- Снѣжната царица, приказка отъ Андерсенъ 25